

Letelt már a „nyolc napod”?

János 20,24-29

Jézus Krisztus feltámadása keresztény hitünk középpontja. Mert ha Jézus feltámadását ki vesszük keresztény üzenetünkből, akkor az Örömhír nem örömhír többé. Akkor Jézus nem az Isten Fia volt, csak egy őrült és hazug csaló. Halála pedig nem volt más csak egy brutális, de megérdemelt kivégzés. Akkor nincs bűnbocsánat, nincs remény, nincs vigasztalás, nincs megváltás. Akkor a halálé a teljes és tökéletes diadal az élet felett. ^{20a}**Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül...** (így) ^{54b}**„Teljes a diadal a halál fölött!”** (1Kor 15) – zeng évezredek óta ez az örömhír, és lehet ma is Jézus Krisztus feltámadásának üzenete reménység, vigasz és erőforrás sokak számára egy kétségbeesett, széthulló, utat vesztett világban.

De vajon ez a te reménységed is? Hiszel a feltámadás csodájában? Vagy „megrekedtél” valahol nagypéntek és húsvét között, akár a tanítványok, akik félelmükben magukra zárták az ajtót, mert megölték a Mestert? Nem úgy élünk-e mi is, mintha a Megváltó halott lenne? Istentiszteleteink megemlékezés egy kedves halottra, vagy inkább örömunnepe annak, hogy az Élet örökre legyőzte a Halált? És az úrvacsora halotti tor vagy boldog találkozás a Feltámadottal, aki mindig kész megbocsátani?

Az is lehet, hogy tiszteled Jézust a szavaiért és a tetteiért, megindít téged a kereszthalála, de képtelen vagy hinni a „harmadik napban”. Az egész olyan felfoghatatlan, olyan bizonyíthatatlan, olyan megérthetetlen! Feltámadás? Hinném, ha látnám... ²⁵**Ha nem látom... nem hiszem.**” (Jn 20) – mondta az a tanítvány is, akinek alakja úgy égett bele az emberiség tudatába, hogy ő a **hitetlen Tamás!**

1. De ki is volt ez a Tamás?

Az evangéliumok keveset árulnak el Tamásról. Annyi bizonyos, hogy tagja volt az apostoli körnek, akiket Jézus elhívott az őt követő sokaságból. De arról semmit sem tudunk, hogy honnan származott, vagy hogy mit tett, mielőtt Jézus tanítványa lett. János evangéliumában először a **11. részben** olvasunk róla: ¹⁶**Tamás, akit Ikernek neveztek**”. Ebből sejtjük, hogy lehetett egy ikertestvére is, de hogy ki lehetett az, nem tudjuk.

Ugyancsak ezen a helyen olvasunk arról, hogy Jézus hírt kap arról, hogy a Betániában lakó Lázár halálos beteg, akit testvéreivel: Máriával és Mártával együtt nagyon szeretett, az Úr úgy dönt elmegy a júdeiai Betániába. Tanítványai azonban figyelmeztetik őt: ^{8b}**Mester, most akartak megkövezni a zsidók, és ismét oda mégy?**” Jézus mégis menni akar, a

Letelt már a „nyolc napod”? | Jn 20,24-29

tanítványok pedig érthetően haboznak. Ekkor nagyon bátran megszólal Tamás: „^{16b}**Men-
jünk mi is, és haljunk meg vele együtt!**”

Tamás tehát szerette Jézust, teljesen elkötelezte magát mellette, és nemcsak a levegőbe beszélt, amikor kész lett volna meghalni érte.

Azután, amikor János evangéliumában újra találkozunk Tamással, apostoltársaival együtt hallgatja Jézust az utolsó vacsorán. Hallja Krisztus búcsúzó szavait: „¹**Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbenem!** ²**Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra?** ³**És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.** ⁴**Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.**” (Jn 14)

Tamás valószínűleg egyre kényelmetlenebbül érezte magát, mert sem ő, sem többi társa nem értett egy mukkot sem Jézus szavaiból. Mégis egyedül ő meri ezt őszintén kimondani: „^{5b}**Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat?**” Tamás itt nem kötekedni akart, nem vonja kétségbe Jézus szavait! Ő jobban akart hinni, jobban akarta érteni Mesterét. Ebből is látszik, hogy Tamás olyan ember volt, aki gondolkodott és érteni akart.

2. Milyen volt az az első húsvét reggel?

Mi, annak az első húsvét reggelének a híradását egészen másként olvassuk ma, mint ahogyan az a tanítványokat érte! Hajlamosak vagyunk elfelejteni azt, hogy őket felkészületlenül érte az a „harmadik nap”! Ők még nem „lapozhattak” a történet végére...

A tizenegy szembesül azzal, hogy közülük egy feladta a Mestert. Péter, akire felnéztek, megtagadta őt. De ők sem voltak jobbak, mert gyáván szerteszét futottak. Jézust pedig brutálisan kivégezték, és immár. A tanítványok teljesen össze voltak zavarodva. Hiszen, akire feltették az életüket, akiért otthagytak mindent, akiben hittek, akiben reménykedtek három napja halott volt. Az a Jézus, aki úgy tanított, mint senki más, akinek testközelből átélték abszolút hatalmát a betegségek, a természetetői, a démonok és halál felett, azt úgy söpörték le a térképről ellenségei, mint tehetetlen légyiszkot a papírról. És ő semmit sem tett!

3. A tanítványok sem hittek a feltámadásban

Ráadásul a tanítványok sem hittek abban, hogy lehetséges a feltámadás. Döbbenetes, hogy leginkább Jézus ellenségei „hittek”, ha nem is a feltámadásban, de abban, hogy valami történik a halott Jézus testével. Ezért kéri Pilátust, hogy állítson őrköt a sírja elé, és pecsételje le a sírt, nehogy a tanítványok ellopják a testet, és azt terjesszék feltámadt a halálból.

Letelt már a „nyolc napod”? | Jn 20,24-29

A húsvét hajnalban a sírhoz igyekező asszonyok, az Emmausba hazafelé sétáló két tanítvány, a zárt ajtók mögött rettegő apostolok, egyike sem hitte azt, hogy azon a húsvét reggelen az egész világ más helyé lesz, mert: Jézus Krisztust feltámad a halálból! A sírhoz végtisztességet tevő asszonyok az üres sír láttán azt gondolják, valaki ellopta a halottat. Az emmausi tanítványok lógó orral baktatnak haza. Az apostolok a feltámadás hírére hallva, mivel asszonyok hozták el nekik, ostoba, zavarodott asszonyfecsegésnek tartják az egészet. „¹¹Amikor ... meghallották, hogy ő él (ti. Jézus), ... nem hittek...” – olvassuk. De egyszer csak... „¹⁹Eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek!”

4. Jézus megjelenik, de Tamás nincs jelen

Jánostól tudjuk, hogy amikor Jézus megjelenik, Tamás nincsen jelen közöttük. Miért? Hol van? Talán ő az az ember, aki a fájalmát egyedül akarja hordozni. Talán visszamegy régi életéhez, hogy ott találjon vigasztalásra. Talán haragszik az egész világra, Jézusra, Istenre, önmagára. Talán maga is a halált keresi? Nem bujkál a többiekkel, azt akarja, hogy elfogják, mert csak a halálba látja a széthullott álmainak a feloldását?

De mindegy, hogy miért nincsen többiekkel Tamás, a lényeg az, hogy nincsen jelen a nagy pillanatban! Amikor pedig a többiek boldog örömmel újságolják: Tamás, „^{25b}láttuk az Urat!”, akkor ő keserűen csak ennyit mond: „²⁵Ha nem látom a kezén a szegerek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegerek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.” (Jn 20)

Ezek a szavak nem egy hitetlen, nem egy szkeptikus, nem egy kételkedő ember szavai! Ezek egy hitében sebzett, egy lelke mélyéig megrendült, kétségbeesett ember szavai! Tamás még mindig az a tanítvány, aki őszintén hinni akar! Szavait inkább így kellene olvasnunk: „...**ha látom... ha érintem... hiszek.**” Tamás hinni akar! Nem kevesebbet akar, mint újra találkozni Jézussal! Az élő Jézussal! A Feltámadottal!

5. És Jézus megjelenik Tamásnak

Jánosnál ezt olvassuk: „Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: Békesség nektek!” Ti felfigyeltetek már erre a nyolc napra? Miért nem jött azonnal Jézus? Miért nem oldja fel vergődő tanítványa kétségbeesését? Kerestem az értelmét ennek a nyolc napnak. Aztán arra jutottam, hogy ez a nyolc nap kellett ahhoz, hogy Tamásban lerombolódjon régi és elkezdjen épülni valami új, valami egészen más.

Tamás vágyott találkozni a feltámadott Jézussal. De ez a találkozás nem akkor és nem úgy jött létre, ahogyan Tamást ezt gondolta. Akkor és úgy jött létre, ahogyan azt Jézus akarta,

Letelt már a „nyolc napod”? | Jn 20,24-29

ahogyan azt a találkozást a Mester elkészítette. S amikor Tamás készen állt... „^{26b}**Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: Békesség nektek!** ²⁷**Az után így szólt Tamáshoz: Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldaladra, és ne légy hitetlen, hanem hívő!**” Ez a nyolc nap kellett ahhoz, hogy amikor Jézus megjelenik, felszakadjon Tamásból ez a csodálatos hitvallás: „²⁸**Én Uram és én Istenem!**”

Talán te is úgy hallgatod ezt a prédikációt, hogy lelked mélyén minden tiltakozik benned! Isten nem létezik! Nincs feltámadás! Mégis van benned valami megmagyarázhatatlan kíváncsiság: mi van akkor, ha mégis igaz? Talán elkezdődött a te „nyolc napod”, és egyszer csak Jézus neked is megjelenik, és neked is ezt mondja majd: „^{27b}**Ne légy hitetlen, hanem hívő!**”

6. Jézus mondja: „...boldogok, akik nem látnak, és hisznek”

Jézus így szólt Tamáshoz: „²⁹**Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.**” Mit jelentenek Jézus szavai?

Egy történet szerint egy festőművész és egy költő egyszer együtt álltak egy festmény előtt, amely a **jerikói vak** meggyógyítását ábrázolta. A festőművész ezt kérdezte a költőtől: „Mit látsz legkiemelkedőbbnek ezen a képen?” A költő így válaszolt: „Minden tökéletes, Krisztus alakja, az emberek csoportjai, az emberek arckifejezései, és így tovább.” A művész azonban így szólt: „Látod ott azt az eldobott botot?” „Igen! És?” „Nos, azokon a lépcsőkön ült a vak ember, bottal a kezében. Amikor azonban meghallotta, hogy Krisztus megy arrafelé, bizonyos volt benne, hogy meggyógyítja őt, ezért otthagyhata a botját, mert többé úgysem lesz rá szüksége. Odasietett az Úrhoz, mintha már látott volna. Ugye, milyen csodálatos kifejeződése ez a látás nélküli bizalomnak?”

A halott hit azt akarja bizonyítani, hogy miért nem lehetséges a feltámadás. Az élő hit ezzel szemben boldog megtapasztalása és felismerése annak, hogy Jézus él, és szüntelenül velünk van! Már nem kell az a „fehér bot”, nem kell semmilyen mankó, mert itt van Jézus, akire rábízhatom magam!

Van-e már ilyen hited, kedves barátom? Eljutottál-e már Tamás kétségeitől, Tamás bizonyosságáig? Szívemből kívánom, hogy leteljen egyszer a te „nyolc napod” is, és boldog örömmel szakadjon fel belőled is: „²⁸**Én Uram és én Istenem!**”